

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 3T/112/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620010529
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Lesňáková
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2021:5620010529.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš samosudkyňou Mgr. Silviou Lesňákovou na hlavnom pojednávaní dňa 16. júna 2021 v Liptovskom Mikuláši, takto

r o z h o d o l :

O b ž a l o v a n á

L.. M. U. V. W. I. Y. G. Á., rod. U., D.. XX. XX. XXXX v U. O., trvale bytom S. XXXX/XX, U. O., zamestnaná,

u z n á v a s a z a v i n n ú, ž e

napriek tomu, že uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 11. 2017 a na základe uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21PPOm 1/2017 zo dňa 26. 9. 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8. 1. 2018 a vykonateľnosť dňa 26. 9. 2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPom 1/2017 zo dňa 29. 12. 2017, bola maloletá D. G., nar. XX. X. XXXX, zverená do osobnej starostlivosti otca O.. O. G., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom Z. XXX, U. C., okres U. O., a napriek uzneseniu Krajského súdu Žilina sp. zn. 7CoP/39/2018 zo dňa 30. 8. 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. 9. 2018, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie a bol upravený styk L.. M. U. s maloletou dcérou D. G. tak, že matka je oprávnená stykať sa s maloletou každý nepárny piatok v mesiaci od 15.30 hod. do 18.30 hod. a každú párnú sobotu v mesiaci od 13.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti otca a matka je povinná maloletú po ukončení styku v určenú dobu a hodinu odovzdať otcovi v mieste bydliska s tým, že prevzatie a odovzdanie maloletej sa uskutoční bez prítomnosti rodinných príslušníkov matky, dňa 18. 5. 2019 o 17.00 hod. maloletú neodovzdala otcovi, čím porušila predmetné nariadené neodkladné opatrenie,

t e d a

marila výkon neodkladného opatrenia uloženého vo veciach starostlivosti súdu o maloletých,

č í m s p á c h a l a

prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e:

Podľa § 349 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona jej súd výkon trestu podmienične o d k l a d á.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona jej súd u r č u j e skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

Podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku a § 86 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd

o s l o b o d z u j e

O b ž a l o v a n ú

L.. M. U. V. W. I. Y. G. Ú., rod. U., nar. XX. XX. XXXX v U. O., trvale bytom S. XXXX/XX, U. O., zamestnanú,

spod bodu 2./ obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš č. 2 Pv 374/19/5505-32 zo dňa 26. 11. 2020, pre skutok, ktorý mala spáchať tak, že

hoci jej vyživovacia povinnosť vyplýva priamo zo zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov a jej výška jej bola za obdobie od 18. 2. 2019 stanovená na základe posúdenia predbežnej otázky podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovateľom PZ na sumu výživného vo výške 50,- Eur mesačne, ktoré bola povinná plniť vždy do 15. dňa príslušného kalendárneho mesiaca vopred k rukám otca O.. O. G., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom Z. XXX/XX, U. C., okres U. O., na mal. D. G., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom ako otec, počnúc dňom právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti otca uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017, právoplatným dňa 11. 11. 2017, túto svoju povinnosť v Liptovskom Mikuláši ani inde neplnila pravidelne a v plnej výške, pretože dňa 22. 2. 2019 bola vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Liptovskom Mikuláši z dôvodu, že dňa 18. 2. 2019 jej vznikol pracovný pomer v spoločnosti Danone, s.r.o., so sídlom Prievozská 4, Bratislava, pričom napriek vedomosti o vyživovacej povinnosti ku dňu 7. 3. 2019 pracovný pomer ukončila a od 8. 7. 2019 sa zamestnala v Slovenskej pošte, a. s., so sídlom Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, kde pracuje doposiaľ a má pravidelný príjem, čím za uvedené obdobie na výživnom dlhovala otcovi O.. O. G., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom Z. XXX/XX, U. C., okres U. O. sumu najmenej 1.400,- Eur, pričom na výživnom dodatočne zaplatila dňa 20. 2. 2020 sumu 30,- Eur, dňa 20. 5. 2020 sumu 30,- Eur, dňa 4. 6. 2020 a 15. 6. 2020 sumu 516,64 eura, v mesiaci júl 2020 sumu 50,- Eur, v mesiaci august 2020 sumu 50,- Eur, dňa 14. 9. 2020 sumu 50,- Eur, dňa 14. 10. 2020 sumu 50,- Eur, dňa 13. 11. 2020 sumu 50,- Eur, 15. 12. 2020 sumu 50,- Eur, dňa 15. 1. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 25. 1. 2021 sumu 207,36 eura, dňa 28. 1. 2021 sumu 66,- Eur, dňa 15. 2. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 15. 3. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 15. 4. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 13. 5. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 14. 6. 2021 sumu 50,- Eur,

ktorým mala spáchať prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona,

pretože zanikla trestnosť činu.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš podala dňa 27. 11. 2020 na L.. M. U. obžalobu pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona a prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť na vyššie popísanom skutkovom základe. Obžalovaná na hlavnom pojednávaní nemala záujem uzavrieť dohodu o vine a treste s prokurátorom a po zákonomnom poučení podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Trestného poriadku uviedla, že nechce urobiť žiadne vyhlásenie, ktoré jej umožňuje Trestný poriadok. Z toho dôvodu súd vykonal dokazovanie v celom rozsahu navrhnutom v obžalobe.

Obžalovaná v prípravnom konaní vypovedala ku skutku pod bodom 1, že povinnosťou rodiča je konať v záujme maloletého dieťaťa. Keďže sa dozvedela závažné skutočnosti, ktoré vážnym spôsobom môžu spôsobiť vážnu ujmu maloletému dieťaťu, rozhodla sa konať v záujme dcéry D.. Na základe dôkazov doložených do konania Okresného súdu Liptovský Mikuláš zn. 9P/94/2017, keďže na tieto podklady súd neprihliadol, nezabezpečil ani vypočutie dieťaťa a súdne konanie trvá takmer tri roky, len na základe neodkladného opatrenia podaného otcom O. G.. Jej dcéra dlhodobo vyjadrovala svoj názor, ako sa trápi v danej životnej situácii, mala s ňou stretnutia v domácom prostredí, veľakrát riešili situáciu, že sa nechcela vrátiť k otcovi. Chcela niekomu povedať, kto by ju konečne vypočul a konal v jej záujme. Spolu s dcérou navštívili 21. 5. 2019 v Bratislave detskú ombudsmanku L. H., ktorá má možnosť vypočuť si názor dieťaťa. Dcéra D. bola vypočutá psychologičkou tohto úradu. Komisárka prisľúbila vstupy do súdneho konania. Ďalej v Bratislave navštívili súdnu znalkyňu A. V. G., ktorá dcéru taktiež vypočula a spravila znalecké vyšetrenie do súdneho spisu. Jej úmyslom nebolo konať v rozpore so súdnym rozhodnutím, ale snahou bolo s otcom sa nejakým spôsobom dohodnúť. Otcovi bola z jej strany ponúknutá rodičovská dohoda, taktiež komisárkou bol oslovený na rodičovskú terapiu, čo mala zabezpečiť psychologička A. G. C.. Otec s ňou komunikoval e-mailami, neakceptoval ňou ponúkané návrhy, vyjadroval sa, že má len dodržiavať súdne rozhodnutie. Z jej pohľadu vyjadrovanie otca pri jeho výpovedi, že koná v záujme zdravého psychického a fyzického vývoja ich dieťaťa nekorešponduje s tým, čo koná. Neustále na ňu v tom čase volal políciu. Dcéru dal aj do pátrania, hoci mal vedomosť, kde a s kým sa dcéra nachádza. Dcéra musela absolvovať výsluch na polícii. Dcéra v tom čase dennodenne zažívala psychickú traumu z toho, čo sa dialo zo strany otca. Počas obdobia, počas ktorého bola dcéra u nej, otcovi umožnila stretnutia s dcérou, snažila sa korektnou cestou, aby mu bola dcéra vrátená do jeho domácnosti. Keď sa maloleté dieťa bránilo návratu do otcovej domácnosti, aj podľa detskej komisárky mala nasledovať psychologická intervencia, kedy sa pracuje s dieťaťom, aby sa mu nespôsobila nejaká psychická ujma. Otec riešil situáciu ohľadom maloletej len tým, že z diaľky sledoval celý týždeň jej návštevu základnej školy, kde obžalovaná spolu so svojou sestrou L. W. jej dcéru D. v priebehu celého týždňa v škole strážili. Dňa 6. 9. 2019 ráno dcéru zaviezla do školy, išla do zamestnania vybaviť si voľno, medzitým prišla do školy jej sestra L., ktorá sa pred triedy, kde chodila dcéra D. vzdialila asi na 10 minút, v tom čase prišiel do školy dcérin otec O. G. a využil tento moment a násilným spôsobom bez jej súhlasu pod zámienkou, že ide na vyšetrenie ju za výdatného odporu, ktorý potvrdila aj triedna učiteľka zobral zo školy preč. Sám vo svojej výpovedi potvrdil, že nešla dobrovoľným spôsobom. Potvrdila, že mala vedomosť o tom, že dňa 18. 5. 2019 v čase o 17.00 hod. mala v zmysle uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 vrátiť, resp. odovzdať maloletú dcéru D. G. jej otcovi. Dodala, že v uvedený deň v čase, kedy mala byť dcérka odovzdaná otcovi zaspala, o čom bol informovaný SMS-kou a e-mailom. Situáciu sa snažila riešiť kľudnou cestou, aby sa dieťa v pokoji vrátilo, keďže otec tým, že prišiel do pol hodiny s políciou, celú situáciu vyhrotil. Dcéra sa vyjadрила, že sa nechce vrátiť, preto ju otcovi neodovzdala. Dcéra sa odmietala k otcovi vrátiť a ona sa snažila, aby všetko prebehlo v kľudnej atmosfére, preto dcéru otcovi neodovzdala ani nasledujúci deň, resp. v nasledujúcom období. Snažili sa robiť opatrenia, aby sa dieťa nenásilným spôsobom a bez akejkoľvek ujmy vrátilo do domácnosti otca. Dňa 1. 9. 2019 dcéru, ako jej zákonný zástupca zapísala do prvej triedy Základnej školy ECAV v Liptovskom Mikuláši. Svoju výpoveď zo dňa 20. 7. 2020 doplnila písomne, kde poukázala na priebeh konania vo veci jej maloletej dcéry vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, kde poukazovala na rôzne právne predpisy vzťahujúce sa na civilné konanie, práva maloletého dieťaťa garantované Ústavou Slovenskej republiky, právnym poriadkom Slovenskej republiky, Dohovorom o právach dieťaťa, vyjadrenie k výpovedi O. G. zo dňa 30. 6. 2020 a priložila rôzne obrazovo-zvukové nahrávky, zvukové nahrávky, e-mailovú komunikáciu medzi rodičmi maloletého dieťaťa, vyjadrenie A. C., zvukové nahrávky s detskou komisárkou, zápis o návšteve otca na sociálke, vyjadrenie znalcov A. G., O. W., F. G..

Obžalovaná v prípravnom konaní ku skutku pod bodom 2. uviedla, že výživné po tom, čo bola maloletá dcéra D. G. zverená do starostlivosti otca O. G. neplatila, pretože mala za to, že platenie výživného, resp. jeho výšku upraví súd, alebo sa s bývalým partnerom dohodnú. Čakala, že spolu budú ohľadne dcéry komunikovať. Za celé obdobie, odkedy mu dcéra bola zverená ju na plnenie vyživovacej povinnosti bývalý druh nevyzval a ohľadne výživného s ňou nijako nekomunikoval. Prvýkrát sa o tom, že mala prispievať výživným dozvedela, až keď jej bolo doručené uznesenie o trestnom stíhaní. Zo stanovenou sumou vo výške 50,- Eur nesúhlasila, pretože do júla 2019 bola v hmotnej núdzi. Od júla 2019 bola zamestnaná na pracovnú zmluvu. S bývalým druhom sa stretáva iba na súdnych pojednávaniach a vtedy, keď jej podľa rozhodnutia súdu odovzdáva dcéru, pri tejto príležitosti však s ním nekomunikuje, nerieši veci ohľadne výživného. O dcéru javí záujem už tri roky, právnou cestou sa domáha vidieť svoje dieťa. V súčasnosti sa s dcérou stretáva iba dvakrát do mesiaca na dve hodiny. Poukázala na to, že

v byte bývalého partnera ostalo všetko oblečenie pre dcéru, aj iné veci ako hračky, športové pomôcky, ktoré financovala ona. Zo strany exdruha voči jej osobe ide o ďalšiu schválnosť a vzhľadom na jeho nadštandardný príjem si nemyslí, že by bol odkázaný na jej výživné. Bol to on, kto celý spor vyvolal a za celú dobu sa s ňou nechce dohodnúť ohľadne starostlivosti o dcéru. Pri každom stretnutí dcéra od nej dostáva hračky, oblečenie, školské pomôcky a takouto formou sa snaží jej prispievať na výchovu a výživu. Od mája 2019 do septembra 2019 dcéra bývala u nej a otec rovnako neprispieval na jej výživu k jej rukám. Uhradila všetky výdavky súvisiace s prihlásením na riadnu školskú dochádzku, na čom sa jej bývalý druh nijako finančne nepodieľal. Vo februári 2020 mu poslala tri šeky každý po 10,- Eur, išlo o výživné za december 2019, január 2020 a február 2020, ďalší šek na sumu 30,- Eur, ktoré boli výživné po 10,- Eur za mesiace marec, apríl, máj 2020 a následne v máji 2020 mu poslala šek na sumu 489,52 eura, čo predstavuje zvyšok dlhu za celé obdobie od januára 2018, pričom do nej zahrnula výživné vo výške minimálneho výživného za každý mesiac, čo predstavuje 27,12 eura mesačne a nezarátala tri mesiace roku 2019, kedy bola dcéra u nej. Postupne svoj dlh na výživnom na dcéru doplatí.

Na hlavnom pojednávaní vypovedala zhodne ako v prípravnom konaní. Súdne konanie týkajúce sa starostlivosti maloletej dcéry trvá už niekoľko rokov. Veľmi ťažko to znáša, pretože bývalý partner podával najmä návrhy na zákaz styku. Je to pre ňu veľmi bolestivá situácia, aj pre dcérku, ktorá bola na ňu zvyknutá. Bola vyhodенá zo spoločného bytu a dcéra jej bola odobraná. Poukázala na znalecké posudky vykonávané v konaní o starostlivosti o dcéru. Ku dňu, kedy sa nevrátila k otcovi uviedla, že boli plávať v Bešeňovej, dcérka bola unavená a zaspala. O tomto informovala bývalého partnera prostredníctvom SMS. Chcela sa s ním dohodnúť, riešiť zmierlivou cestou, ale on zavolať políciu. V tejto situácii hľadala a hľadá pomoc všade, kde sa dá, pretože v Liptovskom Mikuláši im nechce nik pomôcť. Kontaktovala detskú ombudsmanku a psychologičku A. G. z Výskumného ústavu v snahe zabezpečiť, aby dcérka netrpela. Taktiež stále riešia rozšírenie jej styku s maloletou. On však nechce s nikým spolupracovať, len s úradom práce v Liptovskom Mikuláši, kde nemajú záujem pomôcť jej a dcére. Je jej ľúto, čo sa stalo, ale vždy konala v záujme svojho dieťaťa a veľmi trpí, keď vidí, že sa dcérka trápi, plače a hovorí, že k otcovi nechce ísť. K odovzdaniu dcéry malo vtedy dôjsť až po nájdení psychológa, aby sa dcéra v kľudnej atmosfére vrátila k otcovi, pretože sa všetko udialo zo dňa na deň, bola vystresovaná a chcela, aby to dcére niekto vysvetlil. Kontaktovala C., spoluprácu s ňou otec odmietol. Dcérka sa nevrátila toho 18. 5. 2019. Vie, že partner ju dal do pátrania, hoci dobre vedel, kde je. Dňa 21. 5. 2019 boli u pani H., tiež sa dohodla na stretnutí s pani C. a boli aj u psychologičky pani G.. K odovzdaniu dieťaťa z jej strany nedošlo, pretože otec to neriešil zmierlivou cestou, ale len políciu. Počas toho obdobia sa s ňou dva krát stretol. Reagovala naňho odmietavo, nechcela ho, plakala a nakoniec si ju otec sám prevzal v prvý týždeň jej školy, kedy si ju 6. 9. 2019 násilím vzal zo základnej školy. 18. 5. 2019 bola u nich policajná hliadka. V tom čase dcéra spala. Na ruch sa zobudila. S policajtmí rozprávala sestra, ktorá si to nahrávala. Chceli rozprávať aj s dcérou. D. sa vyjadrila, že chce zostať s mamou. Je o tom obrazovo-zvukový záznam, ktorý doložila do spisu. Pred dňom 18. 5. 2019 pri odovzdaní dcéry sa stalo, že sa omeškali, ale vždy z objektívnych a neúmyselných dôvodov. Otec na to reagoval tak, že sa snažil vyvolávať konflikty.

Po nariadení neodkladného opatrenia jej súdom nebola uložená žiadna pokuta za jeho nerešpektovanie, ani jej nebola uložená povinnosť zúčastniť sa stretnutia u mediátora za účasti dieťaťa. Dohody, ktoré otcovi navrhovala spočívali v tom, aby psychológ dcérke vysvetlil celú situáciu a následne za účasti oboch rodičov bola v pokoji odovzdaná otcovi. Dcérka už 4 roky vyjadruje svoj nesúhlas s tým, že musí byť u otca. Chce byť s ňou, otec o tom vie a vedel. Reagoval tak, že musí dodržiavať súdne rozhodnutie. S odstupom času jej to je ľúto. Chcela konať len v záujme dcéry. Okrem tých 4 hodín mesačne nemá možnosť iného kontaktu s ňou, ani cez telefón, ani skype, či iné podobné zariadenia. Otec dal dokonca zákaz do školy. Niekedy, ak mu napíše mail a chce sa mu odpísať, dá jej vedieť, ako sa jej darí. Keď sa ide informovať o jej zdravotnom stave k lekárk, buď tam nie je zdravotná karta alebo sa lekárika nechce s ňou baviť, že na to nie je povinná. Otec jej robí naschvály aj v tom, že na stretnutie privedie dcérku chorú a keď je mrzutá, vysvetľuje to tým, že dcérka nechce byť s ňou, čo nie je pravda. Rozhodnutie o úprave kontaktu s dcérou je od roku 2019 nezmenené. Medzi nimi naďalej prebieha konanie o úpravu rodičovských práv a povinností na tomto súde z roku 2017. Právoplatne zatiaľ rozhodnuté nebolo.

Ku skutku zanedbania povinnej výživy uviedla, že nemala vedomosť, že sa dopúšťa trestného činu, pretože si laicky vysvetlila, že o vyživovacej povinnosti rozhodne súd. Aj bývalý druh, pokiaľ dával nejaký návrh na súd, nežiadal určiť výživné a mala za to, že sa v tejto otázke dohodnú. Dcérke prispievala aj iným spôsobom, šatstvom, hračkami, stravou, všetky jej veci nechala v byte, odkiaľ ju

bývalý druh vyhodil. Bola v tom, že peniaze bývalému druhovi nechýbajú. Pokiaľ išla na stretnutie s dcérou, vždy jej veci doniesla, či nejaké oblečenie, hračky, stravu. V tom čase zároveň riešila svoj zdravotný stav a bola nezamestnaná. Ľutuje skutku, ale v tom čase bola v hmotnej núdzi a vo vážnom zdravotnom stave. Medzitým uhradila všetky potrebné sumy a odvtedy riadne prispieva na výživu, pretože je zamestnaná. Trestné oznámenie k výživnému inicioval sestrin bývalý muž. V súčasnosti nie je nič dlžná na výživnom, všetko uhradila. Obdobie zdravotných problémov mala už po narodení dcéry, kedy začala trpieť reumou, musela chodiť na odborné vyšetrenia a ťahá sa to s ňou dlhšiu dobu až dodnes. K dnešnému dňu, hoci nemá záznam v zdravotnej karte, pretože k lekárom chodila približne do zimy 2017, kedy vyhodnotila, že lieky jej nepomôžu a snažila sa začať riešiť svoj zdravotný stav prírodnou cestou. Jej zdravotný stav sa zlepšil od obdobia, kedy sa zamestnala. V spoločnosti Danone išlo pre ňu o fyzicky náročnú prácu, pretože si vyžadovala byť neustále v aute. Z toho dôvodu sa so zamestnávateľom dohodou rozišli. Aktuálne je zamestnaná ako zamestnanec Slovenskej pošty od júla 2019. V priebehu toho obdobia čiastočne uhradila výživné z dôvodu, že začala mať príjem a taktiež jej to poradil vtedajší advokát, že musí platiť aspoň minimálne výživné. V súčasnosti hradí 50,- Eur mesačne tak, ako to určil vyšetrovateľ. Na presný dátum, odkedy takto platí výživné si už nespomína. Výživné sa snaží platiť vždy k 15. dňu v mesiaci. Okrem úhrady výživného plní vyživovaciu povinnosť aj iným spôsobom. Na každé stretnutie dcére niečo donesie, či už je to oblečenie, hračky, sladkosti. Trávia spolu aktívne čas. Taktiež rodina jej rada kupuje a daruje veci. Keď dcérka nastúpila na základnú školu, nakúpila jej všetky veci.

Súd na hlavnom pojednávaní ďalej vykonal dokazovanie výsluchom svedka O.. O. G. a prečítaním listinných dôkazov.

Svedok O.. O. G. v prípravnom konaní vypovedal, že spoločne s M. U. má dcéru D. G.. Od konca septembra 2017 už spolu nežili v spoločnej domácnosti. Okresným súdom Liptovský Mikuláš a Krajským súdom v Žiline bolo vydaných viacero uznesení, ktorými bolo nariaďované a upravované stretávanie sa ich oboch s dcérou D., a ktorými boli upravené vzťahy týkajúce sa zverenia ich dcéry do výchovy. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017, právoplatným dňa 11. 11. 2017 mu bola dcéra D. zverená do osobnej starostlivosti. Do dňa 18. 5. 2019 prebiehali stretnutia, odovzdávania a predávania ich dcéry D. v rámci uvedeného rozhodnutia s malými odchýlkami, matka väčšinou nedodrжала hodinu vrátenia dcéry do jeho starostlivosti, ale meškala od niekoľkých minút až po jednu hodinu. Dňa 18. 5. 2019 v čase o 13.00 hod. si spolu so svojou sestrou L. W. prišla pre svoju dcéru a on jej ju riadne a včas odovzdal. Toho istého dňa o 17.00 hod. mu obžalovaná mala vrátiť dcéru späť. V čase asi o 17.00 hod. mu prišla SMS správa v znení: „Ahoj O., ešte sme v Bešeňovej D. chcela byť trošku dlhšie. Dám ti vedieť, keď pôjdeme“. Čakal do 18.16 hod., kedy obžalovanej poslal SMS správu s tým, že už mešká viac ako hodinu a prosil ju, aby rešpektovala rozhodnutie krajského súdu. V čase o 19.09 hod. mu odpovedala SMS správou s tým, že D. sa s ňou chcela ešte navečerať a že sa mu ozve. O 19.22 hod. jej napísal, že už mešká viac ako dve hodiny a že nerešpektuje rozhodnutie krajského súdu, ani jeho, na čo obžalovaná nereagovala. V čase o 19.41 hod. jej zatelefonoval, uviedla mu, že dcéra už spí, že ju nebude budiť a ozve sa mu. Na to jej odpovedal, že si pre dcéru príde. Na jeho opätovné telefonáty však obžalovaná nereagovala. Na to išiel svojím autom do U. P. na ulicu F., kde bola dcéra aj s obžalovanou v jej rodičovskom dome, o 19.59 hod. mu prišla od obžalovanej správa s fotkou. Čakal pred ich domom, vzápätí prišla aj polícia, ktorej uvedenú vec predtým nahlásil, z okna sa vyklonila L. W. s dvomi telefónmi, na ktoré zhotovovala záznamy a povedala im, že D. spí. Následne ju policajti vyzvali, aby sa legitimovala, čo aj urobila. On aj s policajtmi stáli na ulici pred bránou. V okne domu sa objavila aj obžalovaná s dcérou na rukách. Na jeho aj W. požiadanie sa vrátila s dcérou do domu. Dcéra bola u neho späť až od 6. 9. 2019, kedy pre ňu išiel do Evanjelickej spojenej školy v Liptovskom Mikuláši, kde ju obžalovaná bez jeho súhlasu a vedomia prihlásila, hoci bola riadne prihlásená do Základnej školy Hradná v Liptovskom Hrádku. Počas doby od 18. 5. 2019 do 6. 9. 2019 sa snažil s obžalovanou komunikovať ohľadom rešpektovania rozhodnutia krajského súdu a odovzdania dcéry späť do jeho starostlivosti, opakovane a veľakrát prostredníctvom mailov, v ktorých ju vyzýval, aby mu odovzdala ich dcéru do starostlivosti tak, ako to bolo určené súdnym rozhodnutím. Na jeho výzvy nikdy nereagovala priamo, vždy len uvádzala, že dcéra je u nej spokojná a podobne. Počas tejto doby videl dcéru len dvakrát, a to na detskom ihrisku v Liptovskom Mikuláši, kde bola v sprievode obžalovanej, jej sestry, ich matky a ešte nejakého neznámeho muža. V čase výpovede už bola dcéra späť v jeho starostlivosti, navštevovala 1. ročník ZŠ Hradná v Liptovskom Hrádku, kde na základe rozhodnutia okresného súdu majú obžalovaná, ako aj jej sestra L. W., zákaz vstupu v súvislosti s ich nevhodným a neprimeraným správaním zo septembra 2019. Styk rodičov s dcérou je upravený tak, že dcéra je zverená jemu a obžalovaná sa s ňou môže stretávať dvakrát do mesiaca na dve hodiny za

jeho prítomnosti a prítomnosti psychológa ÚPSVaR v Liptovskom Mikuláši. Toto posledné rozhodnutie obžalovaná dodržiava.

Ku skutku zanedbania povinnej výživy uviedol, že od októbra 2017, odkedy nebývajú v spoločnej domácnosti mu obžalovaná vôbec neprispievala na výživu ich dcéry. V mesiaci február 2020 mu poslala 30,- Eur, kde uviedla, že ide o výživné za mesiace december 2019, január 2020, február 2020 po 10,- Eur. Dňa 28. 1. 2020 podal na ňu trestné oznámenie pre neplnenie vyživovacej povinnosti. Dcéra bola u neho od prvého rozhodnutia súdu až do 18. 5. 2019, kedy mu ju obžalovaná odmietla vrátiť. Okrem toho mu obžalovaná poslala v máji 2020 ďalších 30,- Eur, na šek uviedla, že ide o výživné za mesiace marec, apríl, máj 2020. Dňa 4. 6. 2020 mu poslala 489,52 eura, na šek uviedla, že ide o výživné na jej dcéru. Dňa 15. 6. 2020 mu poslala 27,12 eura s tým, že ide o výživné za jún. Výživné zatiaľ nebolo súdom určené. On návrh na určenie výživného nepodával. Nežiadal a nepoberá náhradné výživné. Mal vedomosť, že obžalovaná pracuje na pobočke Slovenskej pošty v Liptovskom Mikuláši. K výške jej príjmu sa vyjadriť nevedel. Obžalovaná v súčasnosti dodržiava určený styk s maloletou dcérou. Oni dvaja spolu nekomunikujú. Občas obžalovanú informuje prostredníctvom e-mailu o dcérinom zdravotnom stave a prospechu v škole. Obžalovaná dcére občas kúpi nejakú malú hračku. Dcéra netrpí a nikdy netrpela núdzou.

Na hlavnom pojednávaní svedok vypovedal zhodne a dodal, že ak sa v minulosti stalo, že s dcérou meškali pri jej odovzdaní, vždy to riešil SMS-kou, kde obžalovanú upozorňoval, nech nemešká. Nikdy to neriešil cez políciu. Čo sa týka úpravy styku zo strany obžalovanej bola deklarovaná snaha o zmierlivé riešenie, ale skutky boli opačné, a to najmä snaha zvrátiť stav, aký je. Nespomínal si už na návrhy formou SMS na alternatívne riešenie tejto veci. Bola snaha detskej ombudsmanky sa zainteresovať, ktorá si to na druhý deň rozmyslela. Z kancelárie ombudsmanky dostal mail, že s obžalovanou bola uzavretá predbežná ústna dohoda za účelom úpravy kontaktovania sa s dcérou. To sa malo riešiť na úrade práce, ale na dohodnuté stretnutie obžalovaná neprišla. Presný dôvod nepozná. Sú to len jeho domnienky a myslí si, že to bolo z dôvodu, že tam zasiahla jej sestra. Pán W. ho kontaktoval, keď mu D. bola zverená do starostlivosti a odvtedy sa sporadicky informuje, ako to prebieha. Je v obdobnej situácii so svojou bývalou manželkou pani W.. Oznámenie týkajúce sa výživného podával zrejme preto, že je právnik a mal za to, že tu bol spáchaný trestný čin. Dcéra sa ku nemu napokon dostala tak, že prišiel ráno do školy a po dohode s riaditeľkou a učiteľkou si ju prevzal. D. najskôr nechcela ísť, ale po vzatí na ruky sa ukludnila. Nie je pravda, ako sa uvádza v oznámení obžalovanej, že tam on vystresoval všetky deti. D. potom nechodila do školy dva mesiace, kvôli rôznym vypätým situáciám, ktoré nastali zo strany obžalovanej a pani W., čo vyústilo do zákazu ich vstupu do školy. Z ich strany tam bolo dobýjanie sa do triedy, verbálne útoky. S týmto má skúsenosti aj jeho mama, teta aj on. S obžalovanou priamo do styku, okrem stretnutí neprichádza, takéto útoky ustali, má však vedomosť o ohováraní na facebooku. V súčasnosti kontaktovanie s dcérou prebieha dvakrát do mesiaca za účasti psychologičky úradu práce. Zatiaľ iný kontakt, ako napríklad cez telefón alebo skype, nie je, obžalovaná o to nepožiadala. V medziobdobí, kým sa k dcére dostal, opakovane e-mailom obžalovanú vyzýval na vrátenie dcéry. Raz dostal takú reakciu, že je potrebné D. zabezpečiť psychoterapiu, aby sa nebála stretnutia s otcom. Telefonicky ju nekontaktoval. Po túto dobu mu bolo dcéru umožnené vidieť dvakrát. Nemal vedomosť o tom, že by sa dohodla nejaká spolupráca s pani C., v mailoch ponúkala, že bude riešiť situáciu s D., ale podľa jeho názoru nie je takéto veci kompetentná riešiť. Je pravdou, že riaditeľa požiadala o individuálne vzdelávanie pre dcéru, a to z dôvodu, že to, čo sa dialo zo strany obžalovanej, jej matky a jej sestry v škole presahovalo všetky hranice. Tieto žiadosti bolo najprv vyhovené, neskôr bola prehodnotená a riaditeľ zrušil rozhodnutie o individuálnom vzdelávaní.

Ku dnešnému dňu má obžalovaná na výživnom uhradené všetko. Výživné posiela každý mesiac. Dcéra v súčasnosti navštevuje druhý ročník základnej školy. Okrem platenia výživného, dcérke matka kupovala veci napríklad ošatenie, hry, knihy. Väčšinou to však nechávala u seba s tým, že to bude mať u nej. Návrh na súd na určenie výživného nepodával. Konanie o úpravu práv a povinností sa stále vedie, vykonáva sa znalecké dokazovanie. Právoplatne rozhodnuté zatiaľ nebolo. Dcéra počas doby neplatenia výživného matkou netrpela núdzou. Výživné exekučne nevymáhal, ani náhradné výživné nepoberal. Trestné konanie v tejto veci inicioval pán W., keď sa to dozvedel. On podával oznámenie a bol predvolaný ako svedok.

Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21PPOm/1/2017 zo dňa 26. 9. 2017 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým sa mal. D. G., nar. XX. X. XXXX, dočasne zveruje do osobnej

starostlivosti otca O. G., nar. XX. X. XXXX, do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej o výkone rodičovských práv a povinností. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8. 1. 2018, vykonateľnosť 26. 9. 2017. Ďalším uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21PPOm/1/2017 zo dňa 26. 9. 2017 súd začal konanie o nariadenie výkonu neodkladného opatrenia - uznesenia vyhotoveného dňa 26. 9. 2017 sp. zn. 21PPOm/1/2017 a zároveň súd nariadil výkon tohto neodkladného opatrenia odňatím maloletého dieťaťa a jeho odovzdaním oprávnenému. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPom/1/2017 zo dňa 29. 12. 2017 odvolací súd v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní matky proti uzneseniu č. k. 21PPOm/1/2017-40 zo dňa 26. 9. 2017, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil, a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017 vo veci starostlivosti o mal. D. G. o návrhu otca na úpravu rodičovských práv a povinností, o návrhoch rodičov na nariadenie neodkladných opatrení rozhodol tak, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým sa mal. D. G., nar. XX. X. XXXX do právoplatného skončenia vo veci samej, vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 9P/94/2017, zveruje do osobnej starostlivosti otca. Návrh otca na nariadenie neodkladných opatrení, ktorými sa mal matke uložiť zákaz približovať sa k maloletej, zákaz matke stýkať sa s maloletou zamietol. Návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia o úprave styku matky s maloletou súd zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. 11. 2017 a vykonateľnosť dňa 26. 10. 2017.

Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 13. 3. 2018 o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia súd rozhodol tak, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým sa matke do právoplatného skončenia konania vo veci samej zakázal stýkať s maloletou D. G., nar. XX. X. XXXX, bez predchádzajúceho súhlasu otca a styku za účelom vykonávania úradnej činnosti štátnych orgánov a osôb poverených štátnymi orgánmi. Súd návrh otca, ktorým sa mala maloletá zveriť do osobnej starostlivosti otca zamietol, návrh otca, ktorým sa mal matke a sestre matky L. W. uložiť zákaz približovať sa do vzdialenosti 50 m zamietol.

Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9P/94/2017-506 zo dňa 24. 4. 2018, o nariadenie neodkladného opatrenia, súd zmenil uznesenie sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 13. 3. 2018 o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým sa matke dočasne do právoplatného skončenia konania vo veci samej, uložil zákaz stýkať sa s maloletou, bez predchádzajúceho súhlasu otca a styku za účelom vykonávania úradnej činnosti štátnych orgánov a osôb poverených štátnymi orgánmi, a to tak, že nariadil neodkladné opatrenie, na základe ktorého bola matka do právoplatného skončenia konania vo veci samej vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 9P/94/2017 oprávnená stýkať sa s maloletou D. G., XX. X. XXXX, v poradí prvú, druhú a tretiu sobotu v kalendárnom mesiaci v čase od 09.30 hod. do 11.00 hod. v priestoroch Detského centra Slovensko, so sídlom K. Sidora 134, Ružomberok v prítomnosti jeho pracovníkov. Otca zaviazal povinnosťou maloletú na styk s matkou riadne pripraviť a v určený deň a hodinu maloletú odovzdať matke v priestoroch tohto centra a matka zaviazal povinnosťou maloletú po uskutočnení styku v určený deň a hodinu odovzdať otcovi v priestoroch tohto centra. Návrh matky, ktorým sa mala maloletá zveriť do dočasnej osobnej starostlivosti matky a zrušiť uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 13. 3. 2018 súd zamietol.

Ďalším uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 6. 8. 2018 boli návrhy matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa maloletá mala zveriť do osobnej starostlivosti matky, na zmenu úpravy jej styku s maloletou a taktiež návrh na zrušenie uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21PPOm/1/2017 zo dňa 26. 9. 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPom/1/2018 zo dňa 29. 12. 2017 a uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017, ktorým sa maloletá dočasne zverila do osobnej starostlivosti otca, zamietnuté. Na základe odvolania matky proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9P/94/2017-936 zo dňa 6. 8. 2018, Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 10CoP/51/2018, 10CoPno/1/2019 zo dňa 14. 3. 2018 o odvolaní matky a o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 28. 9. 2018 zamietol. Uznesenie je právoplatné a vykonateľné dňa 28. 3. 2019.

Na podklade odvolania matky proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš zn. 9P/94/2017-506 zo dňa 24. 4. 2018 Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 7CoP/39/2018-877 zo dňa 30. 8. 2018 rozhodol tak, že zmenil uznesenie súdu prvej inštancie, pričom zrušil uznesenie Okresného súdu Liptovský

Mikuláš zo dňa 13. 3. 2018 č. k. 9P/94/2017-364 vo výroku I., ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým sa matke do právoplatnosti skončenia konania vo veci samej vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zakazuje stykať s maloletou D. G. bez predchádzajúceho súhlasu otca a styku za účelom vykonávania úradnej činnosti štátnych orgánov a osôb poverených štátnymi orgánmi. Nariadil neodkladné opatrenie tak, že upravil styk matky s maloletou D. tak, že matka je oprávnená stykať sa s maloletou D. každý nepárny piatok v mesiaci od 15.30 do 18.30 hod. a každú párnú sobotu v mesiaci od 13.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti otca. Otcovi uložil povinnosť maloletú D. na styk s matkou riadne pripraviť a v určenú hodinu maloletú odovzdať matke v mieste bydliska otca. Matke uložil povinnosť maloletú D. po ukončení styku v určenú dobu a hodinu prevziať a odovzdať otcovi v mieste bydliska s tým, že prevzatie a odovzdanie maloletej D. sa uskutoční bez prítomnosti rodinných príslušníkov matky. Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš uložil povinnosť, aby po dobu 6 mesiacov vykonával každý kalendárny mesiac šetrenie ohľadom realizácie neodkladného opatrenia a predkladal správu o tom súdu prvej inštancie. Návrh matky na zrušenie uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 23. 10. 2017 č. k. 9P/94/2017-115, ktorým nariadil neodkladné opatrenie, ktorým maloletú D. dočasne zveril do osobnej starostlivosti otca a návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by maloletá D. bola dočasne zverená do osobnej starostlivosti matky zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. 9. 2018.

Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 30. 4. 2019 o návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa mala maloletá D. G., nar. XX. X. XXXX zveriť do striedavej osobnej starostlivosti rodičov podaný na Okresný súd Liptovský Mikuláš dňa 15. 4. 2019, súd rozhodol tak, že ho zamietol.

Z uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 9CoE/78/2019-643 zo dňa 30. 1. 2020 vyplýva, že ako odvolací súd v konaní o výkon rozhodnutia, na podklade odvolania matky maloletej proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9Em/1/2019-96 zo dňa 28. 5. 2019, potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie. Predmetným napadnutým uznesením súdu prvej inštancie, súd nariadil výkon uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017, ktorým bola maloletá neodkladným opatrením zverená do osobnej starostlivosti oprávneného v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoP/39/2018-877 zo dňa 30. 8. 2018, ktorým bol neodkladným opatrením upravený styk povinnej s maloletou. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že konanie o výkon rozhodnutia sa začalo na návrh oprávneného - otca maloletej, tento je dôvodný, pretože matka mu doposiaľ neodovzdala maloletú, čím dobrovoľne neplní svoje povinnosti vyplývajúce z vykonateľných rozhodnutí súdu a súčasne ju súd prvej inštancie (podľa § 378, § 379 ods.2 CMP) vyzval na dobrovoľné plnenie povinnosti.

Rovnako z uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 9CoP/46/2019, 6CoPno/2/2019 z 30. 9. 2019, ktorý rozhodoval odvolaniach otca a matky proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9P/94/2017-2380 zo dňa 21. 6. 2019 a uznesenie súdu prvej inštancie nielen potvrdil, ale aj nariadil ďalšie neodkladné opatrenie, ktorým nariadil, že matka je oprávnená počnúc dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia stretávať sa s maloletou dvakrát mesačne v rozsahu dvoch hodín výlučne za prítomnosti otca a pracovníka referátu ÚPSVaR Liptovský Mikuláš, dohodnúť si s nimi konkrétny termín stretnutia a tento najneskôr 5 dní písomne vopred oznámiť otcovi maloletej a ďalšie nadväzujúce povinnosti súvisiace so stretnutiami. Zároveň týmto zmenil uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoP/39/2018 zo dňa 30. 8. 2018 v časti nariadenej úpravy styku matky s maloletou D.. Odvolanie matky proti výroku I. napadnutého uznesenia odmietol a návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 8. 9. 2019 zamietol. Z odôvodnenia uznesenia jasne vyplýva, že z dôvodu neodovzdania maloletej otcovi dňa 18. 5. 2019 sa vedie vykonávacie konanie pod sp. zn. 9Em/1/2019, kde matka bola vyzvaná prvostupňovým súdom na dobrovoľné plnenie povinnosti a v čase rozhodnutia súdu o predmetných návrhoch matka nerešpektovala výzvu na dobrovoľné plnenie povinnosti uloženej právoplatnými súdnymi rozhodnutiami a neodovzdala dieťa otcovi. Rovnako bola upozornená, že sa svojím konaním vystavuje nebezpečenstvu trestného stíhania, keďže svoje záujmy povýšila nad záujmy dieťaťa a nie je ochotná rešpektovať rozhodnutia súdu.

Z mailovej komunikácie zaslanej v prípravnom konaní od svedka O. G. vyšetrovateľovi vyplýva priebeh komunikácie v dňoch 19. 5. 2019 a 20. 5. 2019 medzi svedkom O. G. a obžalovanou M. U.. Obžalovaná svedka po tom, čo dňa 18. 5. 2019 o 17.00 hod. mala odovzdať dcéru svedkovi, kontaktovala e-mailovou správou o 09.52 hod. dňa 19. 5. 2019, kedy mu oznámila, ako s dcérou trávila čas, pripojila fotodokumentáciu. Následne ju svedok dvoma e-mailovými správami o 10. 19 hod. a o 17.34 hod.

upozornil, že svojím konaním marí rozhodnutie krajského súdu, žiadal, aby dcéru priviedla domov, pretože berie lieky a nasledujúci deň má naplánované kontrolné vyšetrenie u lekára. Následne ho obžalovaná kontaktovala dňa 19. 5. 2019 o 21.10 hod. a dňa 20. 5. 2019 o 12.09 hod. s informáciami o dcére, fotografiami a žiadala svedka, aby jej navrhol, ako chce túto situáciu s dcérou riešiť.

Zo žiadosti OR PZ, OO PZ Liptovský Mikuláš o vyhlásenie pátrania po nezvestnej osobe zo dňa 20. 5. 2019, je zrejmé, že osoba D. G., nar. XX. X. XXXX, je nezvestná od dňa 18. 5. 2019 od 20.30 hod., kedy bola naposledy videná svojím otcom, oznamovateľom O. G.. Dcéru má menovaný so svojou bývalou partnerkou M. U., pričom Okresný súd Liptovský Mikuláš zveril dcéru do starostlivosti otca dňa 26. 9. 2017 a býva s otcom. Matka si v súlade s úpravou styku prišla pre dcéru v sobotu 18. 5. 2019 o 13.00 hod., ale do dňa 20. 5. 2019 dcéru nevrátila.

Rodným listom maloletej mal súd preukázané, že D. G. sa narodila dňa XX. X. XXXX S. U. O. matke M. U., nar. XX. XX. XXXX a otcovi O. G., nar. XX. X. XXXX.

Podľa fotokópií poštových poukazov boli obžalovanou M. U. zaslané svedkovi O. G. sumy: dňa 20. 2. 2020 trikrát suma po 10,- Eur, spolu 30,- Eur, dňa 20. 5. 2020 suma 30,- Eur, dňa 4. 8. 2020 suma 489,52 eura, dňa 15. 6. 2020 suma 20,12 eura, dňa 14. 9. 2020 suma 50,- Eur, dňa 14. 10. 2020 suma 50,- Eur, dňa 25. 1. 2021 suma 207,36 eura, dňa 28. 1. 2021 suma 66,- Eur, dňa 13. 11. 2020 suma 50,- Eur, dňa 15. 12. 2020 suma 50,- Eur, v dňoch 15. 1. 2021, 15. 2. 2021, 15. 3. 2021, 15. 4. 2021, 13. 5. 2021 a 14. 6. 2021 vždy po sume 50,- Eur.

Z hodnotenia zamestnanca k osobe obžalovanej podaného Slovenskou poštou, a. s., vyplýva, že jej pracovný pomer je uzavretý na určitý čas do 30. 4. 2022, zamestnávateľ ju hodnotí pozitívne, odborné a praktické schopnosti zodpovedajú požadovanej úrovni, pracovné povinnosti si plní v najvyššej miere. Na kolegyne a zákazníkov pošty je milá, ochotná pomôcť, poradiť. Do zamestnania chodí pravidelne a na čas. K svojej práci pristupuje zodpovedne, cieľavedome. Pracovné úlohy si plní samostatne, v požadovanom termíne, k spokojnosti svojich nadriadených. Na jej prácu neboli vznesené žiadne sťažnosti. Z hľadiska povahových vlastností je nekonfliktná s korektným vystupovaním voči nadriadeným i voči kolegom.

Trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona sa dopustí ten, kto po tom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v civilnom procese smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, marí výkon takého rozhodnutia alebo dohody alebo kto marí výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

V tomto ustanovení je upravená trestnoprávna zodpovednosť páchatel'a, ktorý marí výkon rozhodnutia súdu alebo súdom schválenú dohodu o výchove maloletých detí alebo výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých. Opatrením v civilnom procese sa rozumejú miernejšie spôsoby donútenia, ktoré možno použiť na dosiahnutie výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí podľa Civilného mimosporového poriadku. Subjektom tohto trestného činu môže byť len osoba, ktorej sa rozhodnutie priamo týka. Páchatel'om tohto trestného činu nemôže byť maloletý, o ktorého výchovu ide. Objektom tohto trestného činu je záujem na riadnom výkone rozhodnutí súdov v civilnom procese alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie. Zákonný znak "marí" treba vykladať tak, že rozhodnutie, ktoré má byť vykonané v čase činu, v dôsledku konania páchatel'a nie je vykonané a nemožno ho vykonať. Objektívna stránka spočíva v konaní páchatel'a, teda v marení výkonu rozhodnutí súdov. V tomto konkrétnom prejednávacom prípade objektívna stránka tohto trestného činu spočíva vo forme konania páchatel'a, ktorým marí výkon rozhodnutia súdu - neodkladného opatrenia uloženého súdom vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

Vykonaným dokazovaním, zhodnotením všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, súd dospel k záveru, že skutok popísaný vo výrokovej časti výroku tohto rozsudku sa stal, tento napĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona po objektívnej, ako aj po subjektívnej stránke, a bolo spoľahlivo preukázané, že sa ho dopustila obžalovaná M. U., preto ju súd uznal vinnou z jeho spáchania.

Obžalovaná v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní popierala svoju vinu, neustále poukazovala na aspekty súdneho konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 9P/94/2017 a súvisiace konania týkajúce sa úpravy práv a povinností k maloletej dcére D.. K dôvodom, ktoré nastali dňa 18. 5. 2019

po 17.00 hod., kedy v zmysle úpravy jej stretávania sa s maloletou dcérou, určenej právoplatným a vykonateľným neodkladným opatrením súdu, mala dcéru odovzdať otcovi O. G., ktorému bola dcéra zverená do osobnej starostlivosti uvádzala, že tak konala len v záujme maloletého dieťaťa. Najprv argumentovala tým, že dcéra po spoločnej aktivite zaspala a následne tým, že sa s otcom dieťaťa chcela dohodnúť a riešiť to zmierlivou cestou, ale on zavolať políciu. Jej snahou bolo zabezpečiť psychologickú a inú odbornú pomoc, aby dcérka netrpela, pretože sa podľa nej k otcovi vrátiť nechcela.

V zásade aj z výpovede obžalovanej aj svedka, tiež zo žiadosti o vypátranie pobytu maloletej, mailovej komunikácie medzi obžalovanou a svedkom mal súd preukázaný sled skutkových okolností po tom, čo dňa 18. 5. 2019 po 17.00 hod. maloletá D. G. nebola matkou po ukončení ich stretnutia odovzdaná otcovi. Tieto okolnosti nie sú sporné, rovnako nie je sporné, že v tomto čase existovalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu - neodkladné opatrenie vo veci starostlivosti súdu o maloletú D. G., ktorým bol presne upravený styk matky s maloletou. Nie je úlohou trestného súdu, aby skúmal a vyhodnocoval okolnosti, ktoré patria do kompetencie súdu, ktorý koná vo veciach starostlivosti o maloletých. Úlohou trestného súdu je rozhodnúť, či konanie obžalovanej zhmotnené v skutku v podanej obžalobe napĺňa znaky niektorého z trestných činov, na základe ktorého ustanovenia Trestného zákona je možné ho kvalifikovať a v prípade uznania viny za spáchaný skutok kvalifikovaný ako konkrétny trestný čin, následne uložiť zákonným zásadám zodpovedajúci a spravodlivý trest. Z týchto dôvodov súd hodnotí ako absolútne nerelevantné okolnosti uvádzané matkou, ktoré mali ospravedlniť alebo vysvetliť jej konanie a rozhodnutie neodovzdať maloleté dieťa otcovi. Nebolo preukázané, že by život alebo zdravie dieťaťa mohli byť bezprostredne ohrozené jeho odovzdaním oprávnenej osobe. Pokiaľ sa obžalovaná rozhodla nerešpektovať vykonateľné rozhodnutie súdu (a v tom čase aj postihnuté výkonom rozhodnutia v zmysle CMP, o čom svedčí text odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. č. k. 9CoE/78/2019-643 zo dňa 30. 1. 2020 s odkazom na v ňom citované uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9Em/1/2019-96 zo dňa 28. 5. 2019) a neodovzdať dieťa s odôvodnením, že sa nechcelo vrátiť k otcovi, že otec situáciu neriešil zmierlivou cestou (čomu zrejme zodpovedá podriadenie sa predstavám obžalovanej o spôsobe riešenia situácie), ale privolaním polície (na čo má otec ako oprávnená osoba plné právo), je na obžalovanej, aby znášala následky svojho konania, ktoré bolo vyhodnotené ako protiprávne. Na okraj súd uvádza, že nie je povinný sa zaoberať otázkou zisťovania existencie ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré sa povinný rodič nemôže podrobovať vykonateľnému rozhodnutiu, pretože uvedené je otázkou civilného procesu.

Z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 9CoE/78/2019-643 zo dňa 30. 1. 2020, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9Em/1/2019-96 zo dňa 28. 5. 2019, ktorým bol nariadený výkon uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017, a ktorým bola maloletá zverená do starostlivosti otca, vyplývajú skutočnosti, ktoré boli jednoznačne a nespochybniteľne zistené aj v trestnom konaní, že v tejto veci existuje právoplatný a vykonateľný exekučný titul (uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017, právoplatné dňa 11. 11. 2017, ktorým bol dočasným rozhodnutím (neodkladným opatrením) a ku dňu spáchania skutku právoplatne a vykonateľne rozhodnuté o zverení maloletej do starostlivosti otca s tým, že matke s ňou bol upravený styk uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoP/39/2018-877 zo dňa 30. 8. 2018, právoplatným a vykonateľným dňa 13. 9. 2018, tak, že obžalovaná bola oprávnená sa stýkať s maloletou každý nepárny piatok v mesiaci od 15.30 hod. do 18.30 hod. a každú páru sobotu v mesiaci od 13.00 hod. do 17.00 hod. Otec sa domáhal svojho práva (starostlivosti o maloletú) návrhom na výkon neodkladného opatrenia podľa § 370 a nasl. CMP, pretože po vydaní uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoP/39/2018-877 zo dňa 30. 8. 2018, maloletú na styk s matkou riadne pripravoval a odovzdával povinnej, k čomu došlo aj dňa 18. 5. 2019 o 13.00 hod., avšak matka maloletú po ukončení ich stretnutia o 17.00 hod. otcovi (oprávnenému) už nevrátila. Matka - obžalovaná ako povinný rodič argumentovala záujmom dieťaťa a odmietavým postojom maloletej. Maloletá sa napokon do starostlivosti (dispozičnej sféry) otca dostala dňa 6. 9. 2019, kedy bol očividne okolnosťami a správaním sa matky prinútený využiť chvíľu, keď dcéru počas vyučovania v Evanjelickej spojenej škole nestrážila matka alebo iná jej príbuzná a vyzdvihnúť ju odtiaľ. Okolnosti namietané obžalovanou, ktoré nastali potom, ako napr. individuálny plán vzdelávania dcéry, jeho neskoršie zrušenie zriaďovateľom školy a pod. nemajú absolútne žiadnu právnu relevanciu v trestnom konaní.

Z argumentácie obhajoby vyplýva námietka, že skutok nie je trestným činom, pretože voči obžalovanej ako rodičovi sa bezvýsledne nepoužili opatrenia v civilnom procese smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu, napr. výzva na dobrovoľné plnenie povinnosti, pokuta, povinnosť zúčastniť sa mediácie, a ďalšie.

Súd sa však s touto argumentáciou nestotožnil z nasledovných dôvodov. Ustanovenie § 349 Trestného zákona v znení účinnom ku dňu spáchania skutku obžalovanou, ale fakticky už od začiatku účinnosti zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon, účinného dňom 1. 1. 2006 je nezmenené (s výnimkou zmeny názvoslovia inštitútov civilného práva v súvislosti so zmenou kódexov civilného procesu, pričom novelou č. 91/2016 bolo upravené názvoslovie „predbežné opatrenie“ na „neodkladné opatrenie“, „v občianskom súdnom konaní“ na „v civilnom procese“) v znení:

Kto po tom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v civilnom procese smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, marí výkon takého rozhodnutia alebo dohody
alebo

kto marí výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

Situáciu vo vzťahu k prvej alinee tohto zákonného ustanovenia sa zaoberal aj Najvyšší súd v rozhodnutí R 5/2012 (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo 24/2010 zo dňa 18. 11. 2010), kde konštatoval: „Prvá alinea ustanovenia § 349 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (rovnako aj prvá alinea § 171 ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006), pokiaľ sa v nich uvádza výkon rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, predpokladajú len definitívne, resp. meritórne rozhodnutie súdu právoplatne upravujúce otázky týkajúce sa výchovy maloletých detí a nie aj dočasné, predbežné opatrenie súdu v občianskom súdnom konaní.“ Z uvedených záverov je nutné konštatovať, že pokiaľ zákonodarca do druhej alinei, ktorá hovorí „alebo kto marí výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých“ poňal práve dočasné rozhodnutia a sledoval tým práve to, aby pokryl aj situácie, ktoré nastanú na základe právoplatného a vykonateľného, aj keď len dočasného, nie meritórneho rozhodnutia, ktoré sa podľa súčasného názvoslovia civilného práva nazýva „neodkladné opatrenie“ (v minulosti nazvaného ako predbežné opatrenie). Ako z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, zákonodarca sa práve s poukazom na rozdielny charakter rozhodnutí v civilnom konaní rozhodol v skutkovej podstate rozlišovať medzi nerešpektovaním (marením) meritórneho rozhodnutia súdu právoplatne upravujúceho otázky týkajúce sa výchovy maloletých detí (marenie rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí), ale zároveň za splnenia podmienky, že sa najprv proti povinnej osobe bezvýsledne použili opatrenia v civilnom procese a medzi nerešpektovaním (marením) nemeritórneho, dočasného, procesného rozhodnutia súdu, t. j. neodkladného opatrenia uloženého na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

Podľa § 376 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Civilného mimosporového poriadku, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu. Konanie o výkone neodkladného opatrenia nariadi súd vždy aj bez návrhu. Podľa § 378 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku, ak je to vzhľadom na okolnosti prípadu potrebné, súd uskutoční výkon rozhodnutia aj bez vykonania úkonov a opatrení smerujúcich k dobrovoľnému splneniu povinnosti. Neplnenie neodkladného opatrenia podľa § 367 Civilného mimosporového poriadku zakladá skutkovú podstatu trestného činu podľa § 349 Trestného zákona bez nutnosti naplnenia ďalších podmienok, pretože zo samotného ustanovenia § 376 ods. 3 Civilného mimosporového poriadku vyplýva bezodkladnosť jeho výkonu (konanie o výkone neodkladného opatrenia nariadi súd vždy aj bez návrhu). Z týchto dôvodov je súd názoru, že na naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty prečinu podľa § 349 Trestného zákona podľa jeho druhej alinei sa podmienka „po tom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v civilnom procese smerujúce k výkonu rozhodnutia“ nevzťahuje. V tejto súvislosti treba poukázať aj na to, že v konečnom dôsledku ani nie sú pravdivé tvrdenia obžalovanej o tom, že nikdy nebola súdom vyzvaná ani len na dobrovoľné splnenie povinnosti, pretože práve opak vyplýva z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 9CoE/78/2019-643 zo dňa 30. 1. 2020, ktorý rozhodoval na podklade jej odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9Em/1/2019-96 zo dňa 28. 5. 2019, ktorým súd nariadil výkon uznesenia sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoP/39/2018-877 zo dňa 30. 8. 2018. Uvedenú skutočnosť preukazuje znenie odseku 2/ predmetného uznesenia odvolacieho súdu na č. I. 255-256 spisu: „súčasne povinnú v zmysle ust. § 378 v spojení s ust § 379 ods. 2 CMP vyzval na dobrovoľné plnenie povinnosti“.

Hoci obžalovaná spáchanie skutku popierala, podľa vyhodnotenia súdu výpoveď svedka O. G. a zabezpečené listinné dôkazy predstavujú ničím nenarušenú reťaz priamych a nepriamych dôkazov, ktoré obžalovanú usvedčujú zo skutku, ktorý je predmetom obžaloby, a sú dostatočným a

nespochybniteľným podkladom pre vyslovenie záveru o jej vine zo skutku, ktorého sa dopustila tak, že napriek tomu, že uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 11. 2017 a na základe uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21PPOm 1/2017 zo dňa 26. 9. 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8. 1. 2018 a vykonateľnosť dňa 26. 9. 2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPom 1/2017 zo dňa 29. 12. 2017, ktorými bola maloletá D. G., nar. XX. X. XXXX, zverená do osobnej starostlivosti otca O.. O. G., aj napriek uzneseniu Krajského súdu Žilina sp. zn. 7CoP/39/2018 zo dňa 30. 8. 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. 9. 2018, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie a bol upravený styk L.. M. U. s maloletou dcérou D. G. tak, že matka je oprávnená stýkať sa s maloletou každý nepárny piatok v mesiaci od 15.30 hod. do 18.30 hod. a každú párnú sobotu v mesiaci od 13.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti otca a matka je povinná maloletú po ukončení styku v určenú dobu a hodinu odovzdať otcovi v mieste bydliska s tým, že prevzatie a odovzdanie maloletej sa uskutoční bez prítomnosti rodinných príslušníkov matky, dňa 18. 5. 2019 o 17.00 hod. maloletú neodovzdala otcovi, tým marila výkon predmetného nariadeného neodkladného opatrenia uloženého vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, čím naplnila všetky znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

Nevyhnutným predpokladom pre trestnosť marenia výkonu úradného rozhodnutia je skutočnosť, že rozhodnutie - v tomto prípade neodkladné opatrenie nariadené súdom, ktoré povinná osoba porušuje, je v dobe jeho marenia právoplatné a vykonateľné, čo v posudzovanom prípade bolo splnené ako vyplýva z uznesenia sp. zn. 9P/94/2017 zo dňa 23. 10. 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 11. 2017 a vykonateľnosť dňa 26. 10. 2017 a tiež z uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoP/39/2018-877 zo dňa 30. 8. 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. 9. 2018.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ktoré mal súd preukázané vykonaným dokazovaním zhodnotením všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, dospel k záveru, že skutok popísaný vo výrokovej časti rozsudku sa stal, dopustila sa ho obžalovaná M. U., išlo o konanie úmyselné, pretože obžalovaná porušila záujem spoločnosti na riadnom výkone rozhodnutia súdu. Z hľadiska subjektívnej stránky konanie obžalovanej súd posúdil v zmysle § 15 písm. a/ Trestného zákona ako spáchané v priamom úmysle, pretože spoločnosťou chránený záujem porušiť chcela. Obžalovaná je plne trestne zodpovednou osobou. Obžalovaná svojím konaním naplnila všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona po objektívnej, ako aj po subjektívnej stránke, preto ju súd uznal vinnou z jeho spáchania.

Keďže obžalovaná sa svojím konaním dopustila prečinu, súd sa zaoberal aj otázkou použitia princípu „ultima ratio“. Argumenty a okolnosti, ktoré obžalovaná uvádzala ako dôvody pre nerešpektovanie právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov, ktorými sa jej uložila povinnosť po stretnutí s maloletou dcérou na presne vymedzený čas odovzdať dieťa rodičovi, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti, súd v kontexte s vykonanými dôkazmi vyhodnotil ako subjektívne a jednostranne vnímané z pohľadu obžalovanej. Z e-mailovej komunikácie mal súd preukázané, že obžalovaná mala vedomosť o naliehaní otca na odovzdanie dieťaťa, napriek tomu sa zo subjektívnych dôvodov a pri plnom vedomí svojej zodpovednosti, rozhodla súdne rozhodnutie v danej chvíli nerešpektovať. Pokiaľ by súd aj prijal jej argumentáciu, že dcéra nebola odovzdaná v danom čase, resp. v takom termíne alebo po uplynutí časového úseku, ktorý by sa dal vzhľadom na okolnosti mohol posúdiť a akceptovať ako krátky časový úsek, teda miera porušenia zákonom chráneného záujmu by nedosiahla značnú intenzitu, mohol by sa spôsob spáchania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, miera zavinenia a pohnútky obžalovanej vnímať ako nepatrné a tým aj závažnosť jej konania by mohla byť vyhodnotená ako nepatrná, čím by sa vytvoril priestor pre použitie tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona. Z dokazovania vyplynulo, že dňa 21. 5. 2019 (na tretí deň po tom, čo mala odovzdať dcéru) s dcérou navštívila detskú ombudsmanku a dve psychologičky v Bratislave, z čoho je možné usúdiť určité znaky plánovitosti a prípravy konania obžalovanej, pretože takéto stretnutia nie je možné si dohodnúť zo dňa na deň (je zrejmé, že dni 18. - 19. 5. 2019 pripadli na sobotu a nedeľu). Následne obžalovaná naďalej udržiavala tento protiprávny stav až do 6. 9. 2019, kedy otec po neúspešnej intervencii policajnej hliadky a po tom, čo podal návrh na výkon rozhodnutia, ktorému vyhovel aj okresný aj krajský súd, vzal veci do svojich rúk a zverené dieťa si prišiel prevziať osobne do školy. Z výpovede obžalovanej dokonca možno usudzovať, že aj naďalej plánovala tento protiprávny stav udržiavať a robila také opatrenia, aby otec svoju dcéru napriek vykonateľnému rozhodnutiu súdu nedostal späť do svojej faktickej starostlivosti (obžalovaná spolu so svojou sestrou dcéru D. v priebehu celého týždňa v škole strážili).

V prípade, že by súd prihliadal na takéto argumenty obžalovanej a jej konanie vyhodnotil ako konanie s nepatrnou závažnosťou, čím by ju zbavil trestnej zodpovednosti za tento skutok, vyslal by do budúcnosti smerom k obžalovanej, ale aj k iným potenciálnym páchatelom takýchto skutkov signál, že nie je potrebné rešpektovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutia súdov, ak sa na ich strane vyskytnú okolnosti subjektívneho charakteru, ktoré budú prezentovať ako objektívne. Na margo toho súd ešte dodáva, že následkom svojvoľného konania obžalovanej bolo rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoP/46/2019, 6CoPno/2/2019 zo dňa 30. 9. 2019, ktorým súd zúžil jej dovtedajšiu úpravu stretávania sa s dcérou namiesto každého nepárneho piatka a každej párnej soboty v určených hodinách bez prítomnosti otca a iných osôb na dvakrát mesačne v rozsahu 2 hodín výlučne za prítomnosti otca a referátu ÚPSVaR.

V rámci úvah o treste súd k osobe obžalovanej zistil, že v mieste trvalého bydliska nie je bližšie hodnotená, Mestským úradom Liptovský Mikuláš nebolo proti nej vedené priestupkové konanie, mestská polícia nezistila u nej žiadne protiprávne konanie. Z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov nevyplýva žiadne záznam, iné trestné stíhanie sa proti nej doposiaľ nevedlo a nevedie sa ani v súčasnosti žiadne iné prebiehajúce trestné konanie. V odpise registra trestov nemá obžalovaná žiadne záznam.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd vychádzal zo všeobecných zásad upravených v ustanovení § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorých má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce okolnosti, priťažujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd pri ukladaní trestu obligatórne prihliadal podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností, pričom zistil, že na strane obžalovanej existuje jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j/ Trestného zákona, keďže obžalovaná pred spáchaním skutku viedla riadny život, priťažujúca okolnosť nebola zistená žiadna. Za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona možno uložiť trest odňatia slobody na jeden rok až päť rokov.

Pri zistení prevahy poľahčujúcich okolností, pri ktorej sa znižuje horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, súd mohol ukladať trest v takto upravenej trestnej sadzbe vo výmere jeden rok až tri roky a osem mesiacov. Najmä s poukazom na osobu obžalovanej, okolnosti spáchania skutku, povahu spáchaného prečinu, rešpektujúc individuálnu i generálnu prevenciu, zásadu proporcionality trestu a následku trestného činu, súd považoval uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu za primeraný následok protiprávneho konania obžalovanej. Z hľadiska naplnenia účelu trestu možno považovať tento druh trestu za postačujúci. Keďže výkon trestu odňatia slobody bol podmienenčne odložený, súd zároveň určil skúšobnú dobu na dolnej hranici zákonom určenej sadzby, t. j. na 1 rok, a to z rovnakých dôvodov, pre aké uložil trest na dolnej hranici trestnej sadzby. V priebehu jej plynutia má obžalovaná preukázať, že účel uloženého trestu je u nej možné dosiahnuť aj bez jeho výkonu a je schopná v tomto čase viesť riadny život.

Reagujúc na návrh obhajoby na upustenie od potrestania podľa § 40 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, súd považuje za potrebné uviesť, že na takéto postup neboli splnené zákonom ustanovené podmienky. Obžalovaná sa síce na hlavnom pojednávaní vyjadrila, že jej je ľúto, čo sa stalo, spätne sa na svoje konanie pozerá inak, a z toho vyplýva, že ľúto jej bolo celej tejto situácie. Na uplatnenie postupu, kedy súd upustí od potrestania páchatela je nevyhnutné aj priznanie sa k spáchanému prečinu, ktoré v priebehu celého trestného konania od obžalovanej nezaznelo, práve naopak, uvádzala dôvody, pre ktoré by nemala byť uznaná za vinnú, a ktorými sa vyvíňovala. Uvedený postoj k trestnému konaniu je síce zákonným právom obžalovanej, avšak s ním sú potom spojené aj určité dôsledky pri rozhodovaní o treste obžalovaného. Pokiaľ by sa obžalovaná priznala k spáchanému skutku a tento skutok zároveň aj oľutovala, jednak by jej súd mohol priznať ďalšiu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. l/), alebo by v jej prípade mohol byť uplatnený inštitút podmieneného zastavenia trestného stíhania, pokiaľ by na to boli splnené všetky zákonné podmienky. Súď však nemohol prihliadať na niečo, čo sa na hlavnom pojednávaní (príp. v prípravnom konaní) neudialo, a teda priznanie k spáchanému skutku zo strany obžalovanej. Odhliadnuc od toho súd hodnotil osobu obžalovanej komplexne, a je zrejmé, že obžalovaná aj po skutku vedie riadny život, je riadne zamestnaná, snaží sa vysporiadať so svojou nie jednoduchou

životnou situáciou ako rodiča, matky, ktorá ako mal súd možnosť pozorovať na hlavnom pojednávaní ju veľmi trápi, preto súd pri ukladaní výmery a druhu trestu zohľadnil aj pohnútky, ktoré viedli obžalovanú k spáchaniu prečinu a ukladal podmienkový trest odňatia slobody aj skúšobnú dobu v minimálnom rozsahu, t. j. na dolnej hranici trestnej sadzby. Druh aj výmera uložených trestov, podľa názoru súdu, v prípade obžalovanej zodpovedajú potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie a sú dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu.

Ku skutku kvalifikovanému ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej, svedka O. G. a prečítaním listinných dôkazov.

Z vykonaných dôkazov mal súd preukázané, že obžalovanej L. M. U. ako matke maloletej D. G., nar. XX. X. XXXX, keďže príslušný súd doposiaľ nerozhodoval o určení výšky vyživovacej povinnosti, čím by sa OČTK v mohli riadiť, bola na základe posúdenia predbežnej otázky podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku stanovená výška vyživovacej povinnosti na sumu 50,- Eur mesačne, ktoré je povinná platiť vždy do 15.dňa kalendárneho mesiaca vopred k rukám otca maloletej dcéry O. G., nar. XX. X. XXXX, počnúc dňom 1. 10. 2017, kedy bola maloletá právoplatne zverená do starostlivosti otca.

Na výživnom od 18. 2. 2019, odkedy bola obžalovaná vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie ÚPSVaR Liptovský Mikuláš a preukázateľne mala pravidelný príjem, neplatila pravidelne a v plnej výške výživné a až do dňa 16. 6. 2021, t. j. do dňa vyhlásenia rozsudku mala obžalovaná zaplatiť sumu vo výške 1.400,- Eur, čo predstavovalo celkový dlh na výživnom. Z výpovede obžalovanej a svedka a najmä z predložených fotokópií poštových poukazov o zaplatení mal súd preukázané, že obžalovaná postupne v dňoch 20. 2. 2020 sumu 30,- Eur, dňa 20. 5. 2020 sumu 30,- Eur, dňa 4. 6. 2020 a 15. 6. 2020 sumu 516,64 eura, v mesiaci júl 2020 sumu 50,- Eur, v mesiaci august 2020 sumu 50,- Eur, dňa 14. 9. 2020 sumu 50,- Eur, dňa 14. 10. 2020 sumu 50,- Eur, dňa 13. 11. 2020 sumu 50,- Eur, 15. 12. 2020 sumu 50,- Eur, dňa 15. 1. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 25. 1. 2021 sumu 207,36 eura, dňa 28. 1. 2021 sumu 66,- Eur, dňa 15. 2. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 15. 3. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 15. 4. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 13. 5. 2021 sumu 50,- Eur, dňa 14. 6. 2021 sumu 50,- Eur, t. j. celkom zaplatila sumu vo výške 1.450,- Eur, vrátane výživného za mesiac jún 2021. Zároveň svedok O. O. G., do ktorého rúk je obžalovaná povinná si plniť vyživovacu povinnosť, vo svojej výpovedi potvrdil, že maloletá D. G., netrpela núdzou počas obdobia, kedy došlo k neplateniu výživného zo strany obžalovanej. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že sú splnené podmienky na postup v zmysle § 285 písm. f/ Trestného poriadku v spojení s ustanovením § 86 písm. a/ Trestného zákona, aby po tom, čo mal preukázané, že obžalovaná dodatočne splnila svoju povinnosť, teda uhradila plnú sumu dlžného výživného a na maloleté dieťa tento trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky, preto súd obžalovanú spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš z tohto skutku oslobodil, pretože zanikla trestnosť činu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši do 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok.

Odvolanie môžu podať: Prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného, v prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli štátny orgán starostlivosti o mládež, obhajca i zákonný zástupca pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného. Poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovné vzdať.

Osoba, ktorá odvolanie podala, môže ho výslovným vyhlásením vziať späť, a to až do doby, než sa odvolací súd odoberie na záverečnú poradu.